

Επιφαινομένοις λαρυγγάρδην· καὶ [τὰ] οὐ^{τι} τὰ μηνίδες καὶ τὰ σχήματα. ὅλως δὲ τὸ εὖ μὴ περέηντι σημεῖον, οὗδες ὅταν ἐπὶ πλείω συμφωνοῦσι ταῖς ἔνοις λάθη, μάλιστα οὐδὲ τὴν τρέπονταν εἰ τὰς ἀναλαμβάνου ἀλλαζόντα τὰ σημεῖα. Εἴτε δὲ ἄλλος Σύπος, καὶ ὃν εἰ τὰς φιστογνωμονίκας δέξεις αὔριον ὑπεκρίψει. οὐδὲ εἰ πάχη καὶ δέσμοι τῶν ὄργανον καὶ τὸν μυστικὸν καὶ μικρὸν τὸ θῆρα, Φθονερὸν ἔτι, εἰ καὶ μή δέται φθονεροῖ σημεῖα, οὐδὲ μετίστηται δὲ τὸν φιστογνώμονα καὶ τὸ φθονερὸν διέρπεται μάλιστα μὴδὲ, ὅταν ὁ τοιούτος ἔδος Σύπος εἴη τὸ περιλοφικότερο, τὸ γαλλικὸν πινθεῖ ὅταν τὸν αἰαλίχαρον ἔτι, Ιδον τὸν τελελαμβανόμενό φιλοσοφίας ὅπερ δέντι ἐκποτεῖται τούτῳ τῷ τὰ πάθη φιστογνωμονέν τῷ τὰ κενά. Παρεὶ φωνής καὶ μὴ τὸ πάθος ὑποκοπῶν, οὐδέταν οἰδεῖν εἰ τὰ μεντίν ἐνεκεν πιθένα τὰ δυμοειδῆ, δὲ γάρ ἀγανακτεῖται οὐδὲργος οὐδεμίος, ὑπετίνειν εἰδὼς τὸ φθόγγον καὶ δέκαν φθέγγαδόν ἐπὶ ραθύμως διακελεύοντος, τὸ τε τόνοι αἰνίσται, καὶ βαρύν φθέγγεται. Μηδὲ εἰ μὲν δέσμοις τὰ μὴ αἰσθέτα, βαρύφωνά δέντιν. αἱ δὲ ἵπποι εἰ τὸ πύτος κρείσσον δέντι μᾶς εἰ τῷ βαρεῖσιν οὐ δέκαν ἔτι τὰ φωνῶν ἀνθεῖται, αἰσθέτον οὐ δέσμον πιθένα, αἱ δὲ τὰ τίνι μὴ ἐρρωμέναι, αἰσθέτον τίνι δὲ αἰσθετέραις καὶ αἰσθετήρι, δειλοῖς ὑποληπτέον ἔτι. Εἴτε δὲ κράτισον, ὅταν τὰ σημεῖα μὴ δρολογεύσηται, αἱ δὲ ἴστενται πούλαι πτώσεος καὶ μάλιστα μὴ εἰς εἶδον, ἀλλὰ μὴ εἰς ὅλα τὰς ἡχίν αισθέτειν. ὅμοιότερε ύαρδέν τῷ τητουράρδῳ. οὐδὲ δόλον τὸ γένος τῷ μὲν αἴρατο πάντα τὸν φιστογνωμονόμενον, αἱλάτη πάντα τὸν γένος.

Κεφάλαιον γ.

Aνδρείου σόματος σημεῖα, τείχωμα σηληνῶν, τὸ σῶμα τὸ σόματος ὄρδον, οἵσαι καὶ πλευραὶ καὶ τὰ αἰκρατήρια τὸ σόματος ἰχθυός καὶ μεγάλα, καὶ κοπία πλατεῖα καὶ τερεστελλόμενον ὀμοπλάται πλατεῖα καὶ διεσηκάγη, εἴτε λίτιν σωματεῖμέν, εἴτε παιστόπατον δοσολειμόραγον πράχην ἐρρωμένος, οὐ σφόδρα σαρκώδης· τὸ γένος σαριώδες τὸ πλατύ· ἐξίον περιστελλόμενον γαστροκηρίαν

A qua accipiuntur manifesta in moribus & secundum motus, & figurā. Omnino autem, vni quidem signorum credere stultum est. Quando autem plura conueniunt, qua sunt in uno, magis utique conueniet, vt quis accipiat vera esse signa. Est autem aliis etiam modus, secundum quem aliquis physiognomizet. Nullus tamen aggressus est. Vi si necesse sit iracundum, & tristem, & parvum, secundum morem inuidum esse, & si non sint inuidi signa: ex illis autem prioribus contingat utique physiognomoni & inuidum inuenire. Maximè quidem quando talis proprius modus fuerit philosophantis. Posse enim quibusdam existentibus necessarium esse, proprium putamus philosophiaz. Quod contrarium est huic quandoque, iuxta passiones physiognomizate & mala. SECUNDVM passionem intendens quispiam acutam putari duplecenti ob causam iracundi vocem pondam esse. Indignatus enim, & iratus, distinguere consuevit vocem, & acutè loquitur: qui autem remissus stat, remittit vocem, & grauitate loquitur. Rursus autem animalium, fortia quidem grauis vocis sunt, timida autem acuta vocis. Leo quidem, & taurus, & canis latrabilis, & gallorum, qui sunt boni animi, grauitate vociferantur. Cervus autem, & lepus acuta vocis sunt. Sed fortè & in his melius est, non eo quod ipsorum vox est acuta, & grauis, fortē aut timidum ponere: sed arbitrandum est, fortē quidem fortis, remissam autem & imbecillum timidi. Est autem potissimum, quando signa non sunt confessa, sed subcontrariantia, nihil ponere, nisi sint discrepantium inter se, alia credibiliora aliis. Et maximè quidem in speciem, sed non in tota genera: referre decet: similiora enim sunt quæfato. Non enim totum genus hominum physiognomonizamus, sed quædam sunt in genere.

CAPUT III.

SIGNA FORTIS corporis. PILI duri, figura corporis erecta, ossa, & costæ, & extrema corporis fortia, & magna, & venter amplius, & contractus ad se, armi lati, & distantes, nec valde colligati, nec omnino dissoluti, collum forte, non vehementer carnosum, pectus carnosum, & latum, coxa contracta, peccen deorsum contractum, oculus charopus, nec valde expansus, nec omnino clausus, squallidior color in corpore, acuta frons,